

Sygnatura akt VI W 3011/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Marcin Truchła

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r.

sprawy przeciwko **P. I. (I.)**

synowi G. i I. z domu I.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 13.02.2016r. ok. godz. 20.00 we W. na ul. (...) dokonał uszkodzenia szyby w drzwiach wejściowych do budynku poprzez wybitcie wartości 233,70 zł na szkodę W. W. (...)(...) reprezentowanej przez PHU (...)

tj. o czyn z art. 124 § 1 kw

*****

I. uznaje obwinionego **P. I.** za winnego tego, że w dniu 13.02.2016 r. ok. godz. 20.00 we W. na ul. (...) dokonał uszkodzenia szyby w drzwiach wejściowych do budynku poprzez jej wybitcie, powodując szkodę w wysokości 233,70 zł w mieniu W. (...) W. (...) (...), reprezentowanej przez PHU (...), tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 124 § 1 kw i za to na podstawie art. 124 § 1 kw wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenie wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI W 3011/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 13 lutego 2016r. ok. godz. 20:00 obwiniony P. I. wraz z innym mężczyzną dobijał się do budynku przy ul. (...) we W.. Po chwili wybił on szybę przy klamce w drzwiach wejściowych do w/w budynku od strony patio, po czym otworzył je i wraz z towarzyszącym mu mężczyzną wbiegł na trzecie piętro, do lokatorki wynajmującej w owym czasie lokal pod nr (...).

Hałasy wywołane chęcią wejścia w/w mężczyzn do budynku, a następnie odgłosy tłuczonego szkła słyszał sąsiad, który przez wizjer w drzwiach wejściowych swojego mieszkania widział mężczyzn wbiegających na górę. O zaistniałym zdarzeniu powiadomił on Policję.

Szkoda dokonana w wyniku wybicia przez obwinionego przedmiotowej szyby wyniosła 233,70 zł i powstała ona w mieniu W. (...) „W. – (...)(...)” we W., reprezentowanej przez PHU (...) we W.. Wybita szyba została wstawiona.

Na skutek podjętych czynności dzielnicowy rewiru właściwego dla w/w nieruchomości ustalił sprawcę czynu, którym okazał się P. I., który rozpytany przez dzielnicowego przyznał się do wybicia przedmiotowej szyby, kwitując odbiór pouczenia i wezwania do stawiennictwa w KP W..

dowód: pisemne zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia k. 3; notatka urzędowa k. 4; notatka urzędowa k. 6; pokwitowanie wezwania i pouczenia k. 7,8; zeznania św. A. B. k.11/v i z dnia 17 stycznia 2017r.; zeznania św. T. R. k. 19/v i z dnia 17 stycznia 2017r.; zeznania św. M. Ł. k. 23/v i z dnia 17 stycznia 2017r.;

P. I. ma 20 lat, był wcześniej karany za czy z art. 280 § 1 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

dowód: dane o karalności k. 25

Obwiniony nie został przesłuchany ani w toku czynności sprawdzających ani też w postępowaniu jurysdykcyjnym.

Zeznaniom świadków A. B., T. R. i M. Ł. Sąd dał wiarę albowiem były one logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto znajdowały potwierdzenia w pisemnym zawiadomieniu o popełnieniu wykroczenia, notatce urzędowej funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia i odebrali oświadczenie od mężczyzny zgłaszającego zdarzenie oraz notatce urzędowej dzielnicowego z rejonu, w którym miało miejsce zdarzenie, który dokonał rozpytania obwinionego na okoliczność jego sprawstwa.

Powołanym wyżej dowodom z dokumentów w postaci pisemnego zawiadomienia, notatki urzędowej funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia oraz notatki urzędowej dzielnicowego z rejonu, w którym miało miejsce zdarzenie, a nadto danym o karalności obwinionego, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i stanowiącym w odpowiednim zakresie potwierdzenie zeznań w/w świadków, Sąd w całości dał wiarę, nie znajdując podstaw do przyjęcia odmiennej ich oceny.

Sąd zważył co następuje

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizował on wszystkie znamiona przypisanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie przewidziane w art. 124 § 1 kw. W podanym miejscu i czasie obwiniony dokonał bowiem uszkodzenia szyby w drzwiach wejściowych do budynku przy ul. (...) poprzez jej wybicie, przez co spowodował szkodę w wysokości 233,70 zł w mieniu wskazanej Wspólnoty Mieszkaniowej.

Zachowaniem swym obwiniony wyczerpał znamiona przypisanego mu wykroczenia. Odpowiedzialności za czyn z art. 124 § 1 kw podlega bowiem ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeśli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego, który zawarł stosowny wniosek w treści pisemnego zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność za przestępstwo. Innych okoliczności obciążających, jak też łagodzących Sąd nie stwierdził.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu ustawowo przewidzianą karę ograniczenia wolności. W aktach sprawy brak było bowiem danych odnośnie sytuacji majątkowej obwinionego i jego możliwości finansowych. Jednocześnie Sąd uznał z jednej strony, że kara ta jest słuszna i adekwatna

z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś, że jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa uznając, że uiszczenie ich przez obwinionego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.